

Kesälästä.

Kotoinen kylyni.

Istun vanhalla tutulla jakkaralla saunan uunin edessä. Viivähdän siinä pitempään kuin olisi välttämätöntä tulen virittämistä varten, viivähdän myöhemminkin, hiipuvan hiillokseen ääressä, koska tulella, erikoisesti nuotiossa ja saunavalkeassa on omituinen sanoin melkein alkukan-
tainen vetovoima.

Monin paikoin on saunan lämmitäminen naisten asia, moiseen näper-
telypuuhaan eivät miehet kerkiä. Meillä on saunan lämmitäminen ollut miesten etuoikeus, josta he vain ajoittain ovat luopuneet emäntävään hyväksi. Ensin lämmitti tätä saunaa isäni, joka varmasti samalla tavalla viivähti tulen loimussa kuin minäkin, sitten elimies, joka palvoi tulta kuin Abel, sitten, hänen jäätyä maailmalle ja varsinkin sitten, kun isä-
vanhasta aika jätti, on lämmitys ollut minun kunnia-asiani.

Istun jakkaralla, tuijotan tulehen, kuuntelen sen rätinää ja tuulen huminaa ulkoa. Ei ole vielä ikäloppu tämä sauna, mutta vanha on. Matto, seinät, lattia, jo notkuvat, lauteet ovat samat tutut ja katossa roikkuvat jalkatuet, sillä meillä on saunomista palvottu kuin Sasu Punainen konsanaan. Kiuas ja kuumavesisäilöt ovat läpikäyneet muodonvaihdoksia. Vanha siirappitynnyri, jonka ansiosta muistan kaikki lapsuussaunat pesuineen siirapintuoksuina, on loppujen lopuksi vaihtunut teknillisen bensii-
nitynnyrin kautta asialliseksi muuri-
padaksi. Ulkokatto on vanha, mutta se on neksi jyrkkätaitteinen kuin kivikirkon katto. Siksi sen vihreätä sammalta kuin tottulan kasvava paa-
nukatto vielä pitää veden ulkopuo-
lella.

Täällä on saunattu väsymys ruu-
miista, täällä on keskusteltu yön het-
kinä asioista, täällä on vilvoiteltu auringon laskiessa keskiyöllä, täällä on katseltu elokuun kuun kuvajaista tummassa vedenpinnassa. On tätä saunaa ennenkin ylistelty. Paitsi mi-
nä on nuori ystäväni Jukka siitä kir-
joittanut mainion lastun, vanhasta saunasta, Joulukaltiosassa julkaistu. En siis enemmälti enää ylistele.

Tämä saunanlämmitys on sitäkin tärkeämpi, kun kolmas polvi, Vaaran-
kylän Kapakan mustanpuhuvassa sau-
nassa saunakasteensa saanut, nyt ensi kerran saa kotoisen kylyn. Äitinsä poikaa tuorevihtalla ropsi pakaroille ja sekös naurattaa, varmasti naurat-
taa.

Kotoinen kylyni! Juhani Aho-
han se niin kirjoitti. Minusta tuntuu, että saunomiselle ei aina enää an-
neta samaa arvoa kuin ennen. Se on jo ehkä joillekin asiallinen toimitus ja heistä on saunafilosofia yhtä kau-
kana kuin tällaisten saunajuttujen, tyhjistä tehtyjen, mukamas, kirjoit-
taminen. Mutta meidän ei pidä kii-
rehtiä liikaa! Täällä ei kiirehdi-
tä, ainakaan saunassa, mutta syyttävä ei tätä rantaa kutsuta Saunarannaksi.

Hyvä tuntuu taas kotoisesta kylys-
ä tulevan. Töille siis!

Panu.